

Viastr, -leston

2*17

KAREL HRDLIČKA
LAS VEGAS
JANA PLODKOVÁ
TATRY

NEJ
zdravější
cena

Hlídám váhu,
šetřím peníze

Allianz ŽIVOT

Allianz

na začátek

Stanislav Bernard
spolumajitel Rodinného pivovaru Bernard

Když přijdeme do supermarketu a vidíme plné regály pěkné zeleniny, asi nás ani nenapadne, jak závažný problém stojí za jejím pěstováním. Často je to vidina co největšího zisku za co nejkratší dobu. Vezměme si třeba obyčejnou mrkev. Jaký by asi byl obsah živin v mrkvi vypěstované dnes a v mrkvi vypěstované před padesáti lety? Podotýkám, že padesát let je jen pikosekunda ve vývoji lidstva a já jsem přesvědčen, že za tu dobu šel obsah blahodárných živin v zemědělských plodinách rapidně dolů. Nemusím však dělat exkurze do minulosti, stačí dnes porovnat kvalitu a chuť zeleniny přirozeně vypěstované malým zahrádkářem na záhonech pohnojených přírodním hnojem se zeleninou v supermarketech. Někde jsem četl docela trefné přirovnání půdy k pokožce Země. Půda Zemi chrání, stejně jako kůže chrání člověka, ovšem jen tehdy, pokud ona sama je zdravá. Jenže poslední desetiletí je značně drancována. Kvalitu půdy ovlivňuje řada faktorů. Velkým problémem je nedostatek vláhy a neschopnost polí zadržovat vodu. Používání těžké zemědělské techniky půdu neúměrně zhutňuje a zabraňuje vodě, aby byla přirozeně zadržena. Svůj podíl viny má vítr, který z polí odnáší hlavně jemné částice s organickými látkami a živinami. U nás je erozí zasažena více jak polovina zemědělské půdy. S vidinou zisku však někteří zemědělci nereagují na přírodní zákonitost, půdu neobnovují přirozeným způsobem, nedrží se prastarého způsobu střídání plodin s jinými nároky na látky obsažené v půdě. Necitlivě využívají umělá hnojiva a chemické postřiky. Pokud toto nezměníme, tak pole nebudou v budoucnu schopná přirozeně rodit, nezadrží vodu a my tu našim potomkům zanecháme vybydlený dům. Myslím si, že tohle je natolik závažné téma, že je třeba o něm mluvit nahlas. Bohužel, pro média zřejmě není tak atraktivní jako například politiky nedávno vyvolaná diskuze o tom, zda obyvatelé obcí ležících v chráněných územích mají nárok na dlouhodobý rozvoj. Přitom půda a její kvalita, to je téma o několik řádů důležitější. Naštěstí najdeme i pozitivní přístup. Nedávno v Dánsku přijali další výzvu na podporu ryze organického systému zemědělství, který tam má dlouholetou tradici. Konečně se něco pohnulo a já věřím, že pokusy o nápravu budou mnohem intenzivnější.

Držte se!

vlastní cestou 2¹⁷

duben – květen – červen

editor
Boris Dočekal
redakce
Stanislav Bernard
Zdeněk Mikulášek
Markéta Navrátilová
design
Štěpán Malovec
jazyková poradkyně
Aneta Slavíková
tisk
Indigoprint, s. r. o.
vydavatel
Rodinný pivovar Bernard, a. s.

Magazín Vlastní cestou vychází čtvrtletně. Chcete-li jej dostávat do poštovní schránky, navštivte www.bernard.cz (hlavní menu > Magazín Vlastní cestou). Vaše připomínky a náměty můžete zasílat na pivovar@bernard.cz

Magazín Vlastní cestou je zaregistrován na Ministerstvu kultury ČR pod evidenčním číslem MK ČR E 14164.

foto na obálce > **Markéta Navrátilová**

obsah

04 – Odlíšnosti nejsou překážkou, obohacují nás
rozhovor s cestovatelem Karlem Hrdličkou	22 – Las Vegas
fotoreportáž
09 – Z pivovaru
novinky a informace	28 – Dawson City: Spasitel
komiks
12 – Středeční večer
povídka Petry Soukupové	28 – Nechci být vedena jako loutka
rozhovor s Janou Plodkovou
14 – Polární UFO
lahůdka ze světa architektury	33 – O dobrých předsevzetích
fejeton Bedřicha Solanského
18 – Bernard Puby
informace z pivovaru	34 – Tatry táhnou
reportáž
	38 – Kamenice
Vysočina a okolí

www.bernard.cz www.facebook.com/bernard.cz

ODLIŠNOSTI NEJSOU PŘEKÁŽKOU, OBOHACUJÍ NÁS

říká cestovatel Karel Hrdlička

Moudrost je to, co zbude, až zapomeneš vše, co ses naučil.

▼ Jaká byla vaše cesta k hebrejštině a ke Svaté zemi? Co vás potkalo dříve?

Původně jsem začal studovat jiný obor – historii a občanskou výchovu na pedagogické fakultě v Praze. Kamarád mě ale vzal na přednášku profesora Vladimíra Sadka, který se věnoval židovské mystice. To mě velmi zaujalo a nakonec jsem i změnil obor. Přihlásil jsem se na blízko východní studia a v rámci tohoto studia jsem začal studovat i hebrejštinu, no a odtud byl už jen krůček k židovské mystice.

Nejdříve tedy bylo studium a následně návštěva Izraele a Palestiny...

Ano, ale má první cesta do Izraele pro mě byla obrovským impulsem, neuvěřitelně mě zasáhla. Když jsem tehdy do Svaté země vstoupil, tak jsem se cítil, jako když jedu domů. Od té doby se tam velmi často vracím soukromě a zejména v rámci našich poznávacích zájezdů. Návštěva této země mě nakopla k tomu, abych ve studiu hebrejštiny a judaismu dále pokračoval. No a další zásadní moment byl, když jsem potom začal učit, protože chcete-li zapalovat, musíte nejdříve hořet, tedy hodně dobře znát a hlavně mít rád to, čím se zabýváte.

Co si tedy můžeme v kostce přestavit pod pojmem židovská mystika – kabala?

Židovská mystika neboli kabala je mystický systém judaismu a jako každý mystický systém snaží se i ona poskytnout člověku hlubší duchovní poznání. Základních myšlenek židovské mystiky je více, ale asi bych nejvíce zdůraznil tu, že jsme všichni propojeni mnohem více, než si uvědomujeme. Duchovní makrokosmos se odráží v duchovním mikrokosmu, tedy v každém z nás. A to, co

se děje v každém z nás, naopak ovlivňuje ten makrokosmos, který obklopuje nás všechny. Cokoliv si člověk pomyslí, řekne i udělá, tak má potom dopad na všechny kolem. No a když si tohle člověk uvědomí, začne se chovat, mluvit, ale i myslet jinak než předtím. Začne také chápat, že nepřátelství a protiventství mezi jednotlivci je obrovskou chybou pramenící z nevědomosti, neboť ve skutečnosti jsme všichni součástí jednoho duchovního prostoru – všichni jsme na jedné lodi.

Otevíráte lidem dveře. Vyučujete hebrejštinu, přednášíte židovskou mystiku, ale zároveň se snažíte tyto aktivity propojit s návštěvou Izraele.

Snažím se, aby cesta do Svaté země v letech zůstala dlouhodobě. Přiblížit co nejvíce tuto oblast i formou přednášek v rámci poznávacího zájezdu. Důležité je, aby lidé nepoznávali pouze zajímavá místa, ale aby poznali i společnost jako takovou. Když jezdíme po Svaté zemi, tak se lidi snažím otevřít novým věcem a zbavit je předsudků. Víím, že když jsem poprvé před lety přijížděl na Blízký východ, měl jsem sám spoustu předsudků, například o arabském světě, a poznání konkrétních lidí mě pak přimělo mnohé své názory hodně změnit.

Jaká témata nejraději přednášíte?

Židovskou mystiku, hebrejštinu a dějiny Svaté země a židovského národa.

Kolik tváří má pro vás hebrejštinu?

Má jich mnoho. Název jedné mé přednášky je Tisíc tváří hebrejštiny. Je to nesmírně zajímavý jazyk z mnoha hledisek. Kupříkladu je tu fakt, že se hebrejštinu jako takovou

podávalo obnovit jakožto živý jazyk po téměř dvou tisících letech. To je úžasná věc. A pokud se vrátíme k židovské mystice, tak v ní je hebrejštinu chápána nejen jako komunikační prostředek, ale rovněž jako prostředek, kterým byl stvořen svět.

Jazyk takto nahlížen má v sobě hlubší dimenzi. Každá hebrejská souhláska v sobě nese určitou kvalitu. A když člověk podle židovské mystiky pozná, jaké vztahy jsou mezi jednotlivými souhláskami hebrejské abecedy, tak pozná i cestu ke stvoření světa. Při výuce hebrejštiny se snažím obohacovat předmět i o tyto poznatky a lidi to baví víc. Jsem totiž přesvědčený, že když se chce člověk něco naučit, tak to musí mít rád. Pokud člověk chce dělat kvalitní věci, tak je musí milovat. Myslím si rovněž, že každý je schopen naučit se v podstatě čemukoliv. Jde jen o to, jak člověka otevřít a jak najít klíč k tomu, aby začal tu věc mít rád. Z toho vycházím i při výuce hebrejštiny a vždycky se mi to splnilo s každým člověkem.

Co je pro vaše studenty na hebrejštině nejtěžší?

Pro začátečníky je asi nejtěžší, že má hebrejštinu odlišné písmo a že se píše zprava doleva. Toho se lidé na počátku nejvíce bojí. Ale tento jazyk má pouze 22 znaků, které si člověk zapamatuje za týden, když se intenzivně učí. Oproti čínštině je to opravdu něco úplně jiného. A když si tímto projde, tak zjistí, že je to velmi jednoduchý jazyk. Na rozdíl například od arabštiny, kde se člověk musí učit spisovný jazyk a pak hovorový jazyk té země, kam jede.

Jaká jsou nejkrásnější místa Izraele a kam nejraději vaše klienty zavádíte?

Těch míst je mnoho. Pokud člověk může být týden v Izraeli, tak mu doporučím strávit alespoň dva tři dny v Jeruzalémě. Je to velmi magické místo. Jedno z nejmagičtějších míst na světě vůbec. Místo, které spojuje. Místo, kde se setkávají všechna tři velká monotéistická náboženství, kde jsou nejexplicitnější vedle sebe. Ve Starém Městě v Jeruzalémě máte vedle sebe muslimy, židy a křesťany na jednom kilometru čtverečním. Fascinuje mě symbolika Jeruzaléma – jak pro židovskou, tak pro křesťanskou tradici se jedná o střed světa. Pro islám je to zase třetí nejposvátnější místo po Mekce a Medíně. Jakmile sem člověk vstoupí, tak to okamžitě cítí. Je to báječný pocit, když jdete ke Zdi nářků – nejposvátnější místo judaismu – vedle vás zvoní

zvony z křesťanských kostelů a do toho začne vyvolávat muezzin z mešity. No a v samotném Jeruzalémě je těch magických míst požehnaně, například právě Zeď nářků, neboli Západní zeď, jak jí Židé říkají, je místem, odkud podle židovské tradice nikdy neodchází boží přítomnost. No a kdo je trochu citlivější, tak tu energii toho místa jistě pocítí, ať už je věřící, nebo nevěřící. To ostatně vůbec není důležité, zda je někdo věřící, či nikoli, neboť Setkání různých kultur, různých náboženství na jednom místě ale platí pro celý Izrael. Po Jeruzalémě, který je náboženským místem, je druhým místem, které bych doporučil, Tel Aviv, který je v mnohém protipólem Jeruzaléma. I když je to většinou sekulární město, i tady platí, že tolerance je základ, protože se tu setkáte s velkým množstvím kulturních i společenských rozdílů.

A další místo pro vás?

Vzhledem k židovské mystice rád zavítám na sever Izraele do Safedu. Není to sice tak známé místo, ale rozhodně stojí za to vydat se tam. V 16. století zde žila řada významných mystiků, z nichž nejvýznamnějším byl Izák Luria. Dodnes tady židovští mystici žijí a vedle nich také umělci, kteří tvoří pod vlivem židovské mystiky. Když tam člověk zajede, může si koupit například krásné obrázky se sefirotickým stromem.

Co je to sefirotický strom?

Podle židovské mystiky má Bůh dvojí aspekt. Jeden je pro nás naprosto nepoznatelný, o němž nejsme schopni nic říct ani jej pochopit, ač bychom sebevíc chtěli. Je tu však i druhý aspekt boží, poznatelný, který se zobrazuje v židovské mystice pomocí deseti koleček, kterým se říká sefiry. Když to hodně zjednoduším, tak sefiry jsou vlastně jakési vlastnosti boží, kterými Bůh působí v našem světě. Nacházejí se jednak v duchovním makrokosmu, a jednak v každém z nás. Když se v makrokosmu některá z těch vlastností probudí více, například přísný soud, jak se jedna z těchto sefir nazývá, tak ji cítíme také v nás samotných. A naopak když v sobě pěstujeme lásku a milosrdenství, což je jiná z těchto sefir, tak to ovlivňuje duchovní makrokosmos, který působí na všechny kolem nás.

To jsme se dotkli mystiky a umění na severu Izraele. Je ještě nějaké místo, které je pro vás zásadní?

Určitě bych doporučil zavítat do pouště. Poušť je místem, které vyhledávali byzantští mniši či některé židovské apokalyptické skupiny, jakou byla kupříkladu komunita v Kumránu, kde se našly nejstarší biblické rukopisy. Člověk by tam měl jet a zažít tuto úžasnou atmosféru. Ztížit se a projít se třeba údolím Vádí Kelt, kudy procházel Ježíš při cestě z Jericha do Jeruzaléma. Není náhoda, že Ježíš před svým veřejným působením strávil čtyřicet dní na poušti, stejně jako Izraelité museli putovat čtyřicet let pouští, než mohli vstoupit do Země zaslíbené. Hebrejské slovo pro poušť – „midbar“ se píše stejně jako hebrejské slovo „mluví“, tedy „medaber“, z čehož můžeme dle jednoho rabínského výkladu odvodit, že právě poušť je místem, kde Bůh mluví k člověku.

Jaké židovské svátky bychom si v Izraeli neměli nechat ujít?

Ideální je zažít v Izraeli svátek Roš ha-šana neboli židovský Nový rok. Má hodně jinou atmosféru, než když se slaví náš Nový rok. Židovský Nový rok v rámci judaismu nabízí ohlednutí za uplynulým rokem. Člověk může napravit všechno to, co se mu nepovedlo. Pokud například někomu ublížil, měl by toho člověka vyhledat a omluvit se mu. Žádné ohňostroje. Je to atmosféra zcela vnitřní. Člověk si dělá takovou inventuru sám v sobě. Zcela jinou atmosféru pak můžete zažít při svátku Purim, při kterém se hodně pije alkohol a obecně je to velmi radostný a uvolněný svátek, který připomíná osvobození Židů v perském období. Oslavy při něm jsou velmi bujaré, pořádají se karnevaly, lidé nosí různé masky.

Co vás nejvíce fascinuje na židovském náboženství ?

Líbí se mi určitý nadhled. Základ judaismu je ve správném plnění věcí. Zjednodušeně řečeno: „Dělej příkázání, ale mysl si, co chceš.“ Myšlenkově je tedy člověk nesmírně svobodný. No a s myšlenkovou svobodou také určitě souvisí humor – jen málokdo si ze sebe dokáže dělat takovou legraci, jako to umí právě Židé.

Proč je Izrael místo stálých konfliktů, když by zde měla být přítomna duchovní harmonie?

Protože okolo největšího pokladu světa máte vždycky nejvíce ostnatých drátů. Jeden rabín mi vysvětloval: „V Jeruzalémě na Chrámové hoře byl stvořen první člověk, odtud

únor 2017

všichni lidé pocházejí. Takže každý tu chce být. Každý se o to místo pere.“ Samozřejmě je to tím, jak se zde střetává tolik přístupů, tolik kultur, tolik náboženství. Konflikt v Izraeli však primárně není náboženský, ale teritoriální. O jedno území se přou dva národy, které z historického hlediska mají nárok na tuto zemi. Na jedné židli se dvěma lidem špatně sedí. A pokud by zde měl nastat trvalý mír, tak oba národy musí učinit velmi bolestivé ústupky ze svých nároků. Nám se to ale jednoduše říká, my v té realitě nežijeme. Z vlastní zkušenosti vím, že drtivá většina obyvatel chce normálně žít. Chodit do práce, mít své blízké a starat se o ně. Izraelská i palestinská společnost má za sebou mnoho konfliktů, ale navzdory tomu jsou tamní lidé velice klidní a cítíte z nich obrovský optimismus, obrovský klid. Jakoby si chtěli užít život tady a teď. Myslím, že lidé na obou stranách tamního konfliktu spíše doplácí na politickou situaci.

Proč se to politikům nedaří? Politická vůle byla, ale asi není dostatečná.

Na izraelsko-palestinském konfliktu je bohužel vidět, že na obou stranách jsou

KAREL HRDLIČKA
*1980

Vystudoval blízkovýchodní studia na Filozofické fakultě Západočeské univerzity v Plzni, kde později sedm let vyučoval hlavně moderní hebrejštinu a některé další předměty spojené s judaismem. V roce 2012 založil cestovní agenturu (www.cahrdlicka.cz) a ve spolupráci s cestovní kanceláří Avetour spoluorganizuje zájezdy především do Izraele a doprovází je jako průvodce.

skupiny, které z něho přímo či nepřímo profitují. Na palestinské straně je to radikální hnutí Hamás, které o sobě musí dát občas vědět, aby mohlo dostat nové finanční prostředky od svých podporovatelů. To vyloženě profituje z pokračování konfliktu. Na izraelské straně zase získává izraelská pravice. Když ten konflikt eskaluje, tak pravice hovoří o tom, jak zařídí bezpečnost pro Izrael, a tím získává voliče. Cesta k lásce a míru je ale – a v případě izraelsko-palestinského konfliktu to myslím platí dvojnásob – dlouhodobá, nejdě to hned.

Spolupořádáte poznávací zájezdy po celém Blízkém východě i Maghrebu. Kterou destinaci byste nevynechal?

Krásné je Maroko. To nabízí úžasné zážitky, co se týče krajiny. Vyjíždíme do hor do pohoří Atlasu i na saharskou poušť. Stejně tak ale navštěvujeme všechna čtyři královská města. Maroko je setkáním Afriky, kultur Blízkého východu a Evropy. Pořádáme čtrnáctidenní poznávací okruh po jeho přírodních i historických krásách. Jedeme se podívat například na arganové stromy, z nichž se vyrábí slavný arganový olej. Tyto stromy nikde jinde na světě nerostou. Prohlédneme si ale i krásné přístavní město Essaouira, které zaujme svou kulturní atmosférou. Maroko je země, která může těžko někoho zklamat. Jordánsko zase dávám jako příklad v souvislosti s migrační vlnou. V Evropě prožíváme dle mého názoru zbytečnou paniku a hysterii ohledně uprchlíků. V Jordánsku je většina

populace tvořena uprchlíky. Stát tam funguje relativně dobře, je to bezpečná země. Naopak uprchlíci tu zemi velmi obohatili. Pokud by původní obyvatelstvo v panice pohlíželo na nově příchozí, stát by nemohl existovat. Jordánsko je velmi zajímavá země z hlediska skupin obyvatelstva. Navíc nabízí neskutečně krásné památky, například jeden z moderních divů světa – skalní město Petra, nádherné antické památky jako Džeraš, přírodní rezervace jako Vádí Mudžíb nebo Dána.

Kdybychom pominuli válečné konflikty a nepřístupná místa, jaké místo Blízkého východu byste si přál navštívit?

Máme takový sen, že bychom udělali zájezd po místech starověké Mezopotámie do Iráku i zase do Sýrie. To mě moc láká. Kolébka civilizace na úrodném půlměsíci a dobře se to váže i s Izraelem, který stál na opačném konci tohoto úrodného půlměsíce.

Proč by lidé měli vidět Izrael či jiné země Blízkého východu?

Určitě proto, aby pochopili, že odlišnosti nejsou na překážku. Odlišnosti nás obohacují. A dále aby se seznámili s vlastními kořeny. My tam kořeny máme, to každý pocítí. A rovněž proto, že se, například v Palestině nebo jinde na Blízkém východě, setká s velkými rozdíly mezi chudými a bohatými. A když vidím chudobu, tak mě to vede k pokoře. My si u nás často stěžujeme, a přitom žijeme v nejbohatší části světa a nevyužíváme

ty možnosti, které máme. Máme obrovské materiální možnosti, ale myslím, že je jen málo využíváme k vnitřnímu rozvoji.

Jaké dostáváte zpětné vazby od klientů?

Je jich mnoho. Když vám někdo například napíše, že mu naše cesta pozitivně změnila život, tak to je opravdu nádherné a moc vás to povzbudí.

Byl jste mnohokrát v Izraeli, co z toho zůstává vám?

Snažím se, aby při každé mé cestě bylo něco, co mě ještě překvapí, co je ještě i pro mě nové. Kdybych měl ale říct jasně, co mě na Svaté zemi přitahuje, těžko se to vejde do slov. Použil bych asi jedno přirovnání. Můj učitel židovské mystiky Vladimír Sadek nám vyprávěl svůj sen, ve kterém se mu zjevil jeho učitel židovské mystiky, který už nežil. A on se ho zeptal: „Co je to moudrost?“ Jeho učitel mu v tom snu odpověděl: „Moudrost je to, co zbude, až zapomeneš vše, co ses naučil.“ Čím dál tím víc si uvědomuji, že to, co mě fascinuje na Svaté zemi, není nic, co by bylo záležitostí rozumového poznání nebo znalostí oněch míst. Je to něco, co je za slovy. A nejvíc si to užiju, když dokážu na chvíli vypnout a nechat stranou ta kvanta informací, které jsem nabral. To nejdůležitější je totiž cosi za těmi slovy a informacemi, cosi, co je možné zažít právě u té Zdi nářků.

Loňský rok byl pro Rodinný pivovar Bernard rekordní, výstav se vyšplhal přes 315 000 hektolitřů nepasterovaného piva a meziročně jsme vyrostli o 4,4%. Měsícem s nejvyšším meziročním nárůstem výstavu bylo září s + 5 354 hektolitry (+ 22 %). O rekordní měsíční výstav v celé historii pivovaru se postaral červen s 35 481 hektolitry. I přes tato čísla se pivovar Bernard stále řadí mezi malé pivovary s podílem necelých 2% z celkové výstavu piva v České republice.

z pivovaru

27. ročník Zlaté pivní pečeti přinesl pivovaru tři ocenění. První místo obsadilo světlé nealkoholické pivo a ve svých kategoriích zabodovaly i sváteční ležák s jedenáctkou. Do degustací v Českých Budějovicích bylo v letošním roce přihlášeno 1 037 vzorků.

Z Bernardovy ceny Fair Play se těší další sportovci. Ocenění si odnesl hokejista Patrik Pouliček a motorkář Lukáš Kvapil za pomoc při záchranné životě jednoho ze závodníků na letošním Dakaru. Více na www.bernard.cz.

Na jubilejním 25. ročníku soutěže o Zlatý pohár Pivex 2017 v Brně soutěžilo 15 pivovarů a 40 značek. Bernard se zapojil do kategorie sudového piva a získal 1. místo – Zlatý soudek Pivex za nefiltrovanou desítku.

Hlavní investiční akce letos čekají především lahvovnu a varnu. Budova lahvovny se zvětšila, byla v ní nainstalována nová stáček technologie a nová myčka beden. Varnu čeká rozšíření o dvě varné nádoby, což do budoucna umožní navýšení množství uvařeného piva až na dvojnásobek.

Exportu se daří. Za loňský rok vzrostl o 7,2% a na celkovém výstavu pivovaru se tak podílí už více než jednou pětinou. Největším obchodním partnerem je Slovensko s 39 000 hektolitry, následují Bulharsko, Gruzie, Maďarsko, Polsko, Rusko, Slovinsko, Velká Británie a Norsko.

Rodinný pivovar Bernard pravidelně podporuje aktivity v místě svých značkových prodejen. Z každé prodané lahve lokální jedenáctky putuje 10 haléřů na konto některé příspěvkové organizace, sportovního celku či jiné dobrovolnické aktivity, kterou naši zákazníci sami vyberou. Za loňský rok byla na tyto účely vyplacena celková částka přesahující 124 tisíc korun.

PETRA SOUKUPOVÁ

Středeční večer

„V sobotu odjíždíme,“ řekne Alice při večeři, zatímco krmí Lolu sousty krupicové kaše. Lola poslušně papá. Richard taky poslušně papá, oni ostatní mají rizoto, co zbylo ze včerejšího kuřete s rýží, Richard přitom přemýšlí, jestli si půjde zítra ráno zaběhat, nebo jestli si může dát po večeři další sklenku vína a ráno si naopak přispat.

Karlík třískne vidličkou o talíř. Richard ho, jako už stokrát předtím, napomene: „Jez, Kájo. Jenom se v tom rýpeš.“

„Už nemůžu.“
„Ještě si nic nesnědl,“ řekne Alice.
„Nebo chceš taky kaši?“

Karlík zavrtí hlavou a Alice nacpe do Loly, která sotva polkla, další vrchovitou lžící. Kapka másla s kakaem ukápně na stůl.

„Ty to do ní láduješ jako do husy,“ neudrží se Richard.

„Přijde ti, že to nechce?“
„Já to chci,“ řekne Lola. „Mně to moc chutná.“

Aby taky nechutnalo, pomyslí si Richard, je na tom spousta másla a kakaa. Proč vůbec Lola nemá rizoto jako my ostatní, proč musí mít sladkou kaši na noc, to jí přece nijak neprospěvá.

„A nechceš ochutnat rizoto?“ zeptá se Richard.

„Ne,“ řekne Lola, „já rizoto nemám ráda.“

„Je to moc slaný,“ dodá Alice.
„Myslíš, že je to horší než tohle?“ ukáže Richard na kaši.

„Kaše s trochou másla...“ řekne Alice a nacpe Lole do pusy další lžičku.

„Nam ňam,“ řekne Lola nejroztomileji na světě a usměje se na Richarda. Richard se na ni taky musí usmát, holčička moje.

Nastaví ruku k plácnutí a Lola si s ním plácne.

„Je to moc slaný, už to nechci,“ řekne Karlík a odsune svůj skoro plný talíř.

„Ale prosím tě, není to slaný, nevmýšlej si.“

„A co by sis dal, Kájo?“ řekne Alice.
„Párek.“

„Párek nemáme,“ odvětí Alice. Takže kdyby ho měli, napadne Richarda, tak by mu ho Alice šla ohřát? Tak nic.

„Sněz alespoň pět soust,“ řekne Alice.
„Prosím,“ dodá. To z nějakého důvodu Richarda popudí.

„Přece ho nebudeš prosit, aby jedl, tak ať nejí.“

„Nechci, aby šel spát hladovej.“

„Kájo, jsi hladovej? Cos jedl?“

Pokrčí ramínky: „Měl jsem odpoledne jablko a pak dvě sušenky bebe.“

Sušenky, to se pak Richard nediví, že nechťejí rizoto. Které je přitom opravdu dobré. Alice vařit umí, alespoň taková ta běžná jídla, úplně skvěle.

„Fakt bys nemohl sníst aspoň trochu toho rizota, Kájo? Kvůli mně?“ ptá se Alice strašně mile. Karlík vrtí hlavou.

„Běž,“ řekne Richard a vidí, jak Alice semkla rty. Kája odejde, talíř nechá na stole.

„Kájo! Talíř!“ zavolá Richard,

„Kájo, talíř!“ zavolá po něm i Lola.

Karlík se ale nevrátí. Richard si tedy jeho talíř přisune před sebe.

„To je Káji jídlo,“ řekne mu Lola důležitě. „To ty nejez.“

„Kája to nechťel, tak to můžu sníst já,“ vysvětlí Richard.

„Ještě, že tobě chutná,“ řekne Alice temně.

„Dneska se ti to zvlášť povedlo,“ usměje se na ni tedy, i když ví, že tím

se nezachrání. Pak se mu ale vybaví, co řekla Alice před chvilkou a rychle dodá. „A kam v sobotu odjíždíš?“

Alice povytáhne obočí, zřejmě i tahle otázka je špatně, ale aspoň to odvede její pozornost od problematiky Karlíkova stravování. Richard si nemůže pomoci, než ho prosit, tak ať si jde spát raději hladový, alespoň se z toho poučí a příště se navečeří, i když to nebude jeho nejoblíbenější jídlo, nechápe, proč z toho Alice dělá takové drama, když byl on mladý, k večeři prostě bylo co bylo a on to snědl a nediskutoval. A kdyby mu to nechutnalo, tak by to taky snědl, protože by si nedovolil před otcem dělat ofuky. Richard si je jistý, že Alice to měla taky tak, a přesto teď dovolí, aby děti jedly, kdy chtějí a co chtějí a vůbec hlavně, že jsou svobodné bytosti.

„Jedu s Kájou na školku v přírodě. Na týden.“

Richarda to upřímně překvapí.
„Proč?“

„Jako vychovatelka... Mám kurz pedagogiky, jestli to nevíš.“

„Samozřejmě, že to vím, ale proč tam chceš jet...“

Alice pokrčí rameny, i to dokáže udělat bojovně, připadá Richardovi.

„Aby Karlík nebyl sám, znáš ho...“

Richard mlčí, co by měl říct, ostatní děti tam taky budou mít rodiče? Proč z toho kluka dělá Alice takovou slečinku a pak se diví, že brečí, když si rozbije koleno.

„Chci ještě kaši,“ říká Lola.

„Už nemám. Tak se napij a můžeš jít.“

Napije se a Alice jí pomůže dolů ze židle.

Lola vezme svoji mističku a odnese ji na linku.

„Děkuju za kaši, maminko,“ řekne pak jako nejzpůsobnější holčička, Richard s Alicí se na sebe usmějí, ano, něco v jejich společném životě se jim povedlo. Lola odcupitá.

„Ale já to nemám v diáři.“

„No ale já jsem ti to říkala. Bavili jsme se o tom. To nevím, proč sis to nezapsal.“

Richard mezitím otevírá svůj kalendář v iPhone. Má to tam napsaný, vida. Ale úplně na to zapomněl.

„Aha, mám to tady.“

„Takže s tím počítáš?“

Richard kývne: „Jo, proč ne.“ Alespoň tady bude chvíli klid, pomyslí si.

Alice se na něj ale nepřestane koukat.
„Co je?“

A vtom to Richardovi dojde. Lola.

Bude tady týden s Lolou. Měl si zařídit dovolenou, ale to neudělal. Rodiče Alice jsou v tomhle týdnu, jako by to bylo naschvál, v lázních nebo kde. Teď už si Richard vybavuje, jak se o tom bavili, i to, jak řekl, že si to zařídí a žádný problém v tom nevidí.

Předcházela tomu totiž dlouhá polohlasná hádka v autě, zatímco na zadních sedačkách děti spaly, kdy ho Alice osočila, že se o Lolu vůbec nestará, Richard si matně vzpomíná, že šlo o jakési oblečení, které jí měl dát a nedal anebo naopak.

Richard si velmi potichu vzdychne:
„No do háje.“

„Tys na to zapomněl, vid, že budeš mít Lolu.“

„Ale ne, to víš, že ne.“ Ale i Richard sám slyší, jak to zní nepřesvědčivě.

„Nemůžu to odvolat,“ řekne Alice.
„Promiň.“

To její promiň nezní vůbec upřímně.
„To je jasný...“ řekne Richard, aby

Alice viděla, jak ji podporuje, ačkoliv je popuzený, Alice si domluví takovou věc a on aby si v práci všechno zařídil. Proč třeba nemohla vzít Lolu s sebou?

„Tak můžeš zavolat mámě,“ navrhone Alice...

„Že by jako nejela do lázní?“

„Do jakých lázní?“

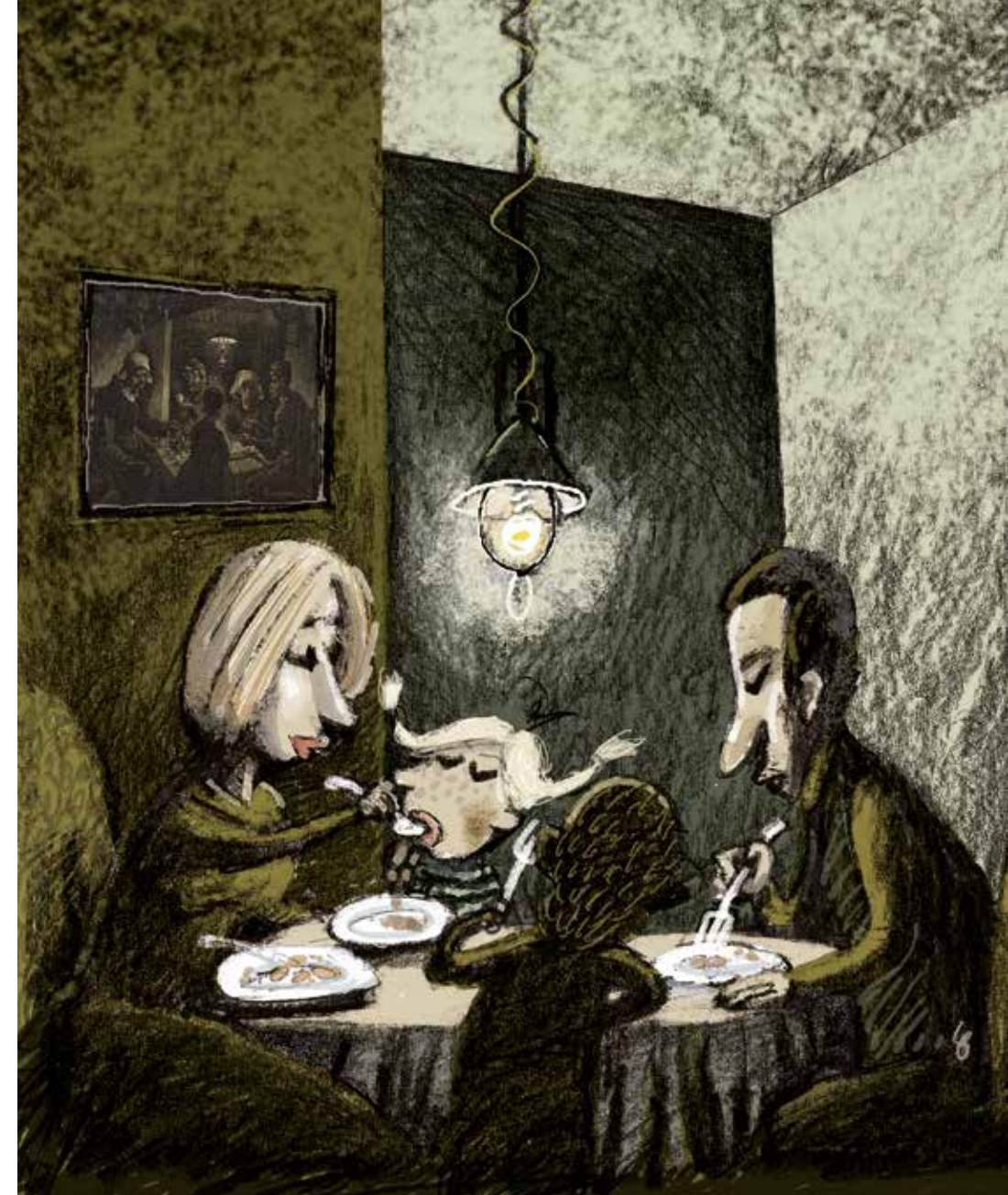
„Nebo kam to jedou vaši?“

„Jedou do Toskánska.“

„Aha, jasně, už si vzpomínám.“

„Ty, Riki, posloucháš mě vůbec někdy?“ Ale Alice na odpověď nečeká a dodá: „A já teda myslela, že bys zkusil svoji mámu.“

No to Richarda ani nenapadlo, ale když to navrhuje Alice, tak to je vlastně bezva nápad, můžou si vzít Lolu k nim, mají zahradu, za domem les, aspoň bude na čerstvém vzduchu a on nebude muset řešit tu práci.

„Zavolám jí a přivezl bych jim tam Lolu třeba v neděli večer?“

„No to asi těžko, Lola to tam nezná a nebude tam chtít být, navíc bez nás, jenom s vašíma.“

„Myslíš?“

„Ne, nemyslím, vím to, sakra, ty si jako myslíš, že jim tam můžeš šoupnout tříletý dítě, když naposledy se viděli před čtvrt rokem na hodinu někde v hospodě?“

„Je to její babička, má ji ráda, ne?“

„Jo, babička,“ vydechne Alice pohrdavě. Její matka s otcem fungují jako prarodiče bezvadně, ale na tom přece Alice nemá zásluhu ona, tak proč tenhle tón. A taky jeho máma ještě pracuje, otec má vlastní firmu, co by po nich Alice chtěla?

„Já myslím, že by si Lola zvykla, ale jak myslíš,“ řekne Richard, je pravda, že máma by fakt neměla čas se tam o Lolu starat a jemu stačí, co musí poslouchat od Alice, nechce poslouchat řeči ještě od matky, jak toho má moc a jak je Lola rozmazlená, přestože možná trochu je, ale co s tím má asi tak Richard dělat, když chodí do práce a doma je s ní Alice a ta jí ve všem ustoupí.

Vlastně to možná není tak špatný nápad, zařídí si nějaký volnější režim, bude s Lolou, ona taky chodí do školky, sice jen některé dny a na pár hodin, ale aspoň něco, a ve zbytku času se jí Richard bude věnovat a ne že jí každý večer pustí na hodinu televizi, to by dokázal každý,

ale co z toho to dítě má, on si s ní bude hrát.

„To zvládnu. Zařídím si to v práci a zvládnu to,“ řekne Richard nahlas a pevně. „Těším se na to.“

„Jo?“ potěší to Alici.

„Ano, aspoň si ji užiju taky sám.“

Alice ho pořád pozoruje. Lehce kývne. „Dobře.“

„Který dny chodí do školky? Musím si to nějak zařídit v práci.“

„Ty to nevíš? Ty opravdu nevíš, který dny chodí tvoje dcera do školky?“

Richard rozhodí ruce, proč by to měl vědět, proč si takovou pitomost musí pamatovat? To si Alice opravdu myslí, že vědomím téhle informace by byl snad lepším otcem? Myslí si Alice, že on v hlavě nemusí držet jiné, důležité věci?

„To mi to nemůžeš říct?“

„Pondělí až středa,“ vstane Alice od večeře a začne uklízet nádobí do myčky. Richardovi je nepříjemné, jak s talíři tříská, ale neřekne nic, buďto se Alice opravdu naštvála, že si nepamatuje tu blbou školku, anebo je naštvaná kvůli něčemu jinému, v obou případech je ale jisté, že Alice dlouho mlčet nebude.

Rozhodne se nalít si sklenici vína, zítra ráno nepůjde běhat, má najednou pocit, že za to rozhodnutí, že bude týden s Lolou sám, si zaslouží odměnu.

„Ty, Riki, ale ty si můžeš Lolu užít sám i normálně.“

„Co?“

„No, že když říkáš, že si ji chceš užít, až já tady nebudu, tak já říkám, že si ji klidně užívej, i když jsem tady.“

Ale... Richard najednou neví, co tím chce Alice říct, vždyť on se snad o Lolu stará, nejen o Lolu, ale i o Karlíka,

vždycky když přijde z práce, tak si s nimi povídá a taky je někdy koupe a čte jim pohádku, dokonce v úterý, když chodívá Alice na jógu, tak jim minule uvařil špagety s rajskou omáčkou. Sice se ukázalo, že tu omáčku udělal jinak, než jak jsou děti zvyklé, takže to samozřejmě nejedly a Richard byl naštvaný, nedovolil jim vzít si nic jiného, tak jedly špagety jenom se sýrem, ale ať mu tady Alice neříká, že se o děti nestará nebo nezajímá.

„Kdys třeba Lole naposledy myl vlasy?“ zeptá se Alice, jako by mu četla myšlenky.

Richard mlčí, to je přesně Alice, být co nejvíc nefér, hlavně aby měla pravdu, Lola mytí vlasů nesnáší, pokaždé je to příšerná scéna, Alice to dělá maximálně jednou za týden a kdykoliv je Richard doma, tak se jí snaží asistovat, ale jistěže to sám nedělal už mnoho měsíců a Alice to dobře ví a stejně si to nemůže odpustit.

„Nebo jí dával sirup proti kašli? Ten kašel má už dva tejdny. Vždyť ty ani nevíš, jakej sirup bere.“

Lola přiběhne do kuchyně.

„Copak, zlatíčko?“

„Jdu vyhodit tuhle tužku, ona totiž nepsá,“ řekne dítě důležitě.

„Nepíše,“ opraví ji mechanicky Richard a podívá se na hodiny na zdi. Čtvrt na osm.

„Jdu napouštět vanu a umyjeme dneska vlasy, jo?“ usměje se Richard na Lolu.

„Nechci! Nechci si mejt vlasy!“

Zahodí tužku, kterou chtěla vyhodit do koše, vztekla na zem. Začíná nabírat k pláči. Richard přemýšlí, jestli jí to má teď dál vysvětlovat nebo jak této situaci pomoci, ale Alice se skloní k Lole.

„Ne, nemusíš si mejt vlasy, nebreč.“

Lola se uklidňuje během sekundy, vyvine se matce a podívá se na Richarda.

„Vlasy si dneska nebudu mejt, tati!“ dodá ještě zarputile, kdyby to Richardovi nebylo jasné.

„Běž si hrát,“ řekne Richard jen pro formu, neboť Lola už stejně odbíhá.

„Co to mělo znamenat?“ ptá se Richard Alice, která okamžitě pokračuje v uklízení nádobí po večeři. Nedokáže se přemoci, je naštvaný, tohle je to Alicino hlavně musíme být jednotný před dětma? „Myla si vlasy předevčirem.“

„No to je snad jedno, ne? Nebo myslíš, že by jí to nějak ublížilo? Měla by přesušenou kůži nebo by jí ty vlasy vypadly nebo co?“

„Ne, prostě by to bylo jenom zbytečný,“ řekne Alice takovým tónem, který nepřipouští žádné námitky a Richard skutečně nenamítne už nic, jedním velkým lokem dopije víno, které si už nalil, a nalije si další.

Na malou chvílku ho napadne, že v tom týdnu, kdy tu budou sami, bude Lole mýt vlasy každý den, ale samozřejmě si uvědomuje, že je teď jen vzteklý a že nebude trestat Lolu a vlastně i sebe, protože on by musel vydržet tu její scénu, za to, že její maminka je taková. Ostatně takovou si ji vzal.

„Jenom, abys mi dokázal, jakej jsi otec roku, nemusí Lola prořvat celý koupání a zbytečně.“

Richard se uchechtne, samozřejmě, že je to zase jeho vina, to je zajímavý, jak celá ta situace je postavená tak, že na každý pád je ten špatný on.

„Jdu si zaběhat,“ řekne náhle a vstane.

„Teď?“ diví se Alice, „po večeři?“

„Jo,“ nevysvětluje to Richard.

Sklenici nechá na stole, neuklidí si ji po sobě, stejně dělá všechno špatně, tak proč by se vůbec snažil, v koupelně se převlékne do svého běžeckého oblečení, triko, kalhoty, ponožky, odloží i hodinky a prstýnek, dívá se na sebe do zrcadla, zatímco si na ruku připíná měřič tepu, tak ať si to tady Alice s dětmi užije sama, když má pocit, že je na všechno sama, tak dneska bude.

Při odchodu přece jenom pustí vodu ve vaně a zašpuntuje ji. V předsíni nakoukne do dětského pokoje, obě děti sedí u tabletu, Karlík něco hraje, Lola se na to kouká.

„Děti, napouští se vám vana.“

Neodpoví ani jeden a Richard se nadechne, že to řekne znovu, ale nakonec to nezopakuje, jde se do předsíně obouvat. Alice vyjde z kuchyně.

„Tak se nezlob, já jsem jenom nechtěla, aby dělala scénu,“ řekne mu nezvykle mile.

Richard neřekne nic, co by měl říct, že jí nevěří, že jí ani tak nešlo o tu scénu, ale o to, aby ho naštvála? Kdyby tohle řekl, jen by se pohádali.

Když se obouvá, cítí, jak je najedený, je to špatný nápad s tím během, ale teď už musí, když je oblečený.

„Máme na tebe čekat s pohádkou?“ zeptá se Alice, pořád mile. „Kája říkal, že by chtěl tebe.“

Na to jí ale Richard neskočí.

„Nevím, spíš na mě nečekejte.“

„Tak si hezky zaběhej,“ odpoví Alice, ještě se snaží mile, ale Richard už tam zase slyší ten její nepřijemnej tón. Ale on už toho má taky dost a vlastně už by jí rád něco řekl, ale ona okamžitě mizí za dětmi, jak to dělá, že ho pokaždé tak vytočí, jak to, že si neuvědomuje, že tuhle situaci vytvořila ona svým rýpáním?

Richard se postaví, vezme telefon a pak v náhlém popudu popadne i peněženku, která leží na botníku, a nakonec i bundu. Bez dalšího slova odejde z bytu, už ví, že nepoběží, tak jede dolů výtahem a nejde po schodech, jak to dělá před během.

Ve výtahu si bundu oblékne a zapne, vypadá možná trochu legračně v těch běžeckých kalhotách a botách, ale koho to zajímá, když to nevádí jemu, vyjde z domu rychlým krokem, ulicí na konec a za roh, vejde do baru, kde ještě nikdy nebyl, ale každý den chodí okolo, každý večer, když se vrací z práce, tak vidí, jak se v tom baru svítí a slyší zevnitř hlasy, jak se tam lidé baví, nikdy ho nenapadlo, že sem půjde, ale taky nikdy neřekl doma, že jde běhat a místo toho šel do hospody, všechno je jednou poprvé.

Je tu tma a zakouřeno a spoustu mladých lidí, dá si panáka a pivo a zase půjde domů, ještě se projde, aby to z něj netáhlo, i když je to přece jen jeho věc, jestli jde běhat nebo na panáka.

Rozkoukává se v podniku, oni s Alicí zajdou občas na večeři a do divadla, když jim Alicina matka pohlídá děti, ale nechodí do takových barů, kde je ostatně v tuhle chvíli jeden z nejstarších, ne-li vůbec, Richard se cítí mimořádně nepatříčně, navíc ve svém divném oblečení, ale vidí, že nikoho nezajímá, nikdo na něj nečumí, nikdo si ho vůbec nevšímá.

Zasune se k malému stolku pro dva hned u dveří a vytáhne telefon. Tůkne na aplikaci novin a začne hledat článek, který si přečte. Během minuty se zjeví velmi mladá servírka s hezkou pusou

a očima, který vypadají hrozně vesele. Richard si dá metaxu a dodá, že si sedne na bar, přece tu nebude zabírat dvě místa.

Vypije tři metaxy, většinu času si čte, ale chvílemi pozoruje servírku tak, aby si toho ona nevšimla. Servírka se k němu chová neuvěřitelně mile a Richardovi je to příjemné. U objednávky třetího panáka si s ní trochu zaflirtuje. Servírka se směje. Richard se cítí skvěle. A jak mu stoupá alkohol do hlavy, pocituje smíření s celým světem, dokonce i s Alicí.

Donutí se zaplatit, víc než tři panáky by byla chyba, zítra má v práci důležitou telekonferenci a nechce být otupělý, nebo mít dokonce kocovinu.

Vyjde na ulici, obejde blok a ve večerce si koupí žvýkačky, ne, nebude to před Alicí nijak tajit, na tohle má přece právo, ale nemusí to z něj táhnout. Ve výtahu si ale stejně sundá bundu a když vejde do bytu, ještě to tu voní tím rizotem, bundu hned pověsí.

V dětském pokoji je zhasnuto, v kuchyni taky, Alice sedí u televize.

„Ahoj,“ pozdraví Richard z předsíně, „půjdu se vysprchovat.“

„Jo,“ mávne Alice.

Když se pak v koupelně Richard převléká, už si nechává odtéct vodu ve vaně, přichází Alice: „Jdu si jenom pro kartáček.“ Zatímco si na kartáček nanáší pastu, řekne: „Tak jsem tu školku zrušila.“

„Jakou,“ nechápe Richard.

„No, nikam nepojedu, už jsem jim to napsala. Tak to v práci nemusíš řešit.“

Richard na ni zůstane koukat. Alice se na něj ale nepodívá. Začne sbírat Richardovo běžecké oblečení, které on položil na pračku. Přiloží si to prádlo k obličejí.

„Tys byl v hospodě?“

Richard tam stojí nahý, Alice se stisknutými rty čeká, co řekne, a ve vaně pořád teče voda.

„Mohl bych se osprchovat?“ řekne nakonec Richard.

Halley VI

Lokalita
Brunt Ice Shelf

V provozu od
2013

Majitel
**British Antarctic Survey
(Velká Británie)**

Architekt
**Hugh Broughton Architects –
Sarah Besly, Hugh Broughton,
Grenville Herral, Adam Knight,
Max Martin, Gianluca Rendina,
Phil Wells**

UFO

Vztahy mezi jednotlivými státy a pravidla v oblasti Antarktidy určuje tzv. Antarktický smluvní systém (Antarctic Treaty System – ATS). Tento komplex opatření vstoupil v platnost 23. června 1961 a z původně 12 států se k němu doposud připojilo 53. Hlasovací právo ve společných rozhodováních mají ale jen ty země, které vybudovaly na Antarktidě vlastní výzkumnou stanici. Mezi ně patří i Česká republika. Dle preambule smlouvy má Antarktida sloužit výhradně mírovým účelům a nemá být dějištěm ani předmětem mezinárodních sporů. Jednotlivé články a dodatky ATS kladou důraz zejména na svobodný vědecký výzkum, zachování zdejší fauny a flóry a také zmrazují (jak jinak ve zdejší klendře) jakékoliv územní nároky.

Antarktida

- souřadnice 90° j. š. / 60° z. d.
- rozloha 13 829 430 km²
- nejnižší naměřená teplota -89,2 °C (1983)
- nejvyšší naměřená teplota +17,8 °C (2015)
- počet zemí s vlastní základnou 26
- Mendelova polární stanice (ČR, v majetku Masarykovy univerzity) od roku 2007– ostrov Jamese Rosse

Bharati Research Station

Lokalita
Larsemann Hills

V provozu od
2013

Majitel
National Centre for Antarctic
and Ocean Research
(Indie)

Architekt
Bof Architekten

Bof Architekten

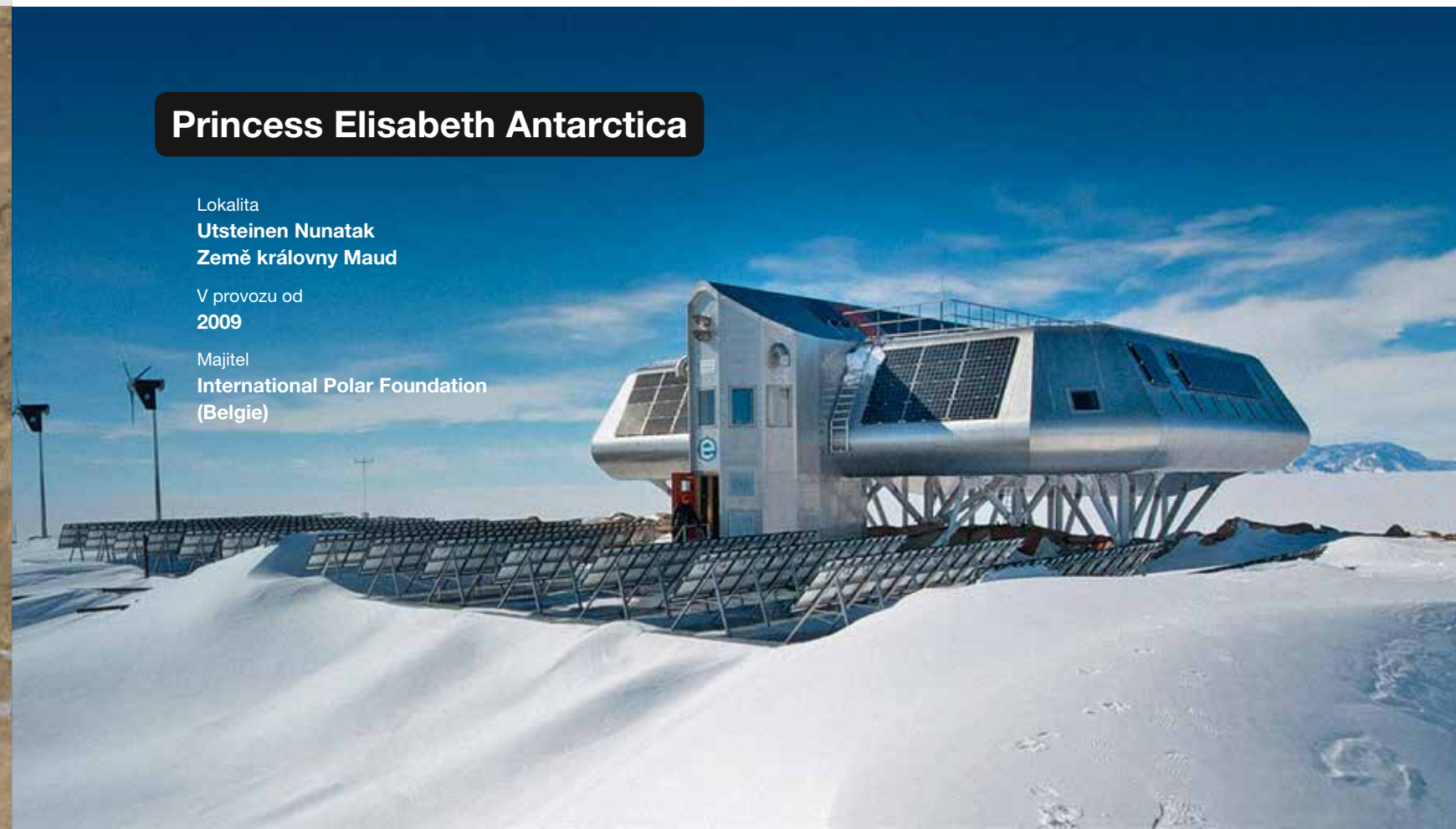

Princess Elisabeth Antarctica

Lokalita
Utsteinen Nunatak
Země královny Maud

V provozu od
2009

Majitel
International Polar Foundation
(Belgie)

Dark Sector Lab

Lokalita
1,2 km od jižního pólu

Majitel
Amundsen-Scott
South Pole Station
(USA)

Bernard Pub Anděl

Radlická 112, Praha 5

Bernard Pub Jeseniova

Jeseniova 93, Praha 3

Bernard Pub Cesta časem

Na Kocínce 210, Praha 6

Bernard Pub U Bílého lva

Bělohorská 79, Praha 6

Bernard Pub Bruselská

Bruselská 328, Praha 2

Bernard Pub U Jezera

U Jezera 11, Praha 13

BERNARD
Pivo

Bernard Puby

Před pěti lety jsme otevřeli naši první franšizovou restauraci Bernard Pub. Nechtěli jsme standardní franšizu s přesně nalinkovanými pravidly, identickými interiéry i exteriéry, s unifikovaným personálem i majitelem. Chtěli jsme být jiní, jít „vlastní cestou“. Spojit příjemné prostředí pivního pubu s širokou nabídkou uceleného sortimentu nepasterovaných piv Bernard, s výborným jídlem a prvotřídní obsluhou. Vybudovat restauraci, kam se lidé budou chtít vracet. Dnes máme otevřeno šest prosperujících restaurací, každá je jiná, vždy ctící historii i architekturu dané budovy a místa, a přesto jsou sjednoceny společným architektonickým konceptem, který má vždy určité podobné prvky. Na čepu je velký výběr druhů piva Bernard, od ležáků po speciály, ale v každé restauraci můžete ochutnat trochu jinou nabídku. Všichni z franšizantů se podílí na společném budování restaurací Bernard Pub, ale každý přináší i něco svého. Podstatná je vždy špičková kvalita a maximální spokojenost zákazníka, příjemná obsluha je podmínkou. Vše je podobné, ale vždy trochu jiné. Pokud ve vašem dosahu Bernard Pub není, udělejte si příjemný výlet, informace naleznete na www.bernardpub.cz. Další restaurace připravujeme.

OBJEVTE SÍLU DOSTAT SE KAMKOLI

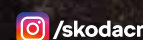
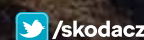
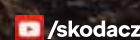
ŠKODA
SIMPLY CLEVER

NOVÁ ŠKODA KODIAQ / S OFF-ROAD REŽIMEM

Vyrazit z města do hor mezi majestátní vrcholky je pro model KODIAQ s inteligentním pohonem 4x4 a Off-road režimem hračka. S adaptivním podvozkem DCC, výjimečnou tažnou silou až 2,5 tuny a kamerovým systémem Area View vám cestou do cíle pomůže pokořit čas i přírodu. Objevte sílu dostat se kamkoli. Spolu. S rodinou. **RECONNECT.**

mujkodiaq.cz

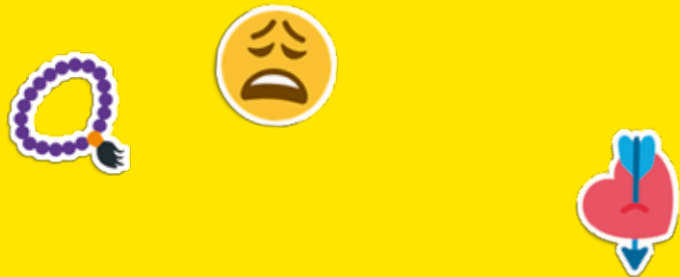

Kombinovaná spotřeba a emise CO₂ vozů ŠKODA KODIAQ: 5,0-7,4 l/100 km, 131-173 g/km

LV AE SG AS S

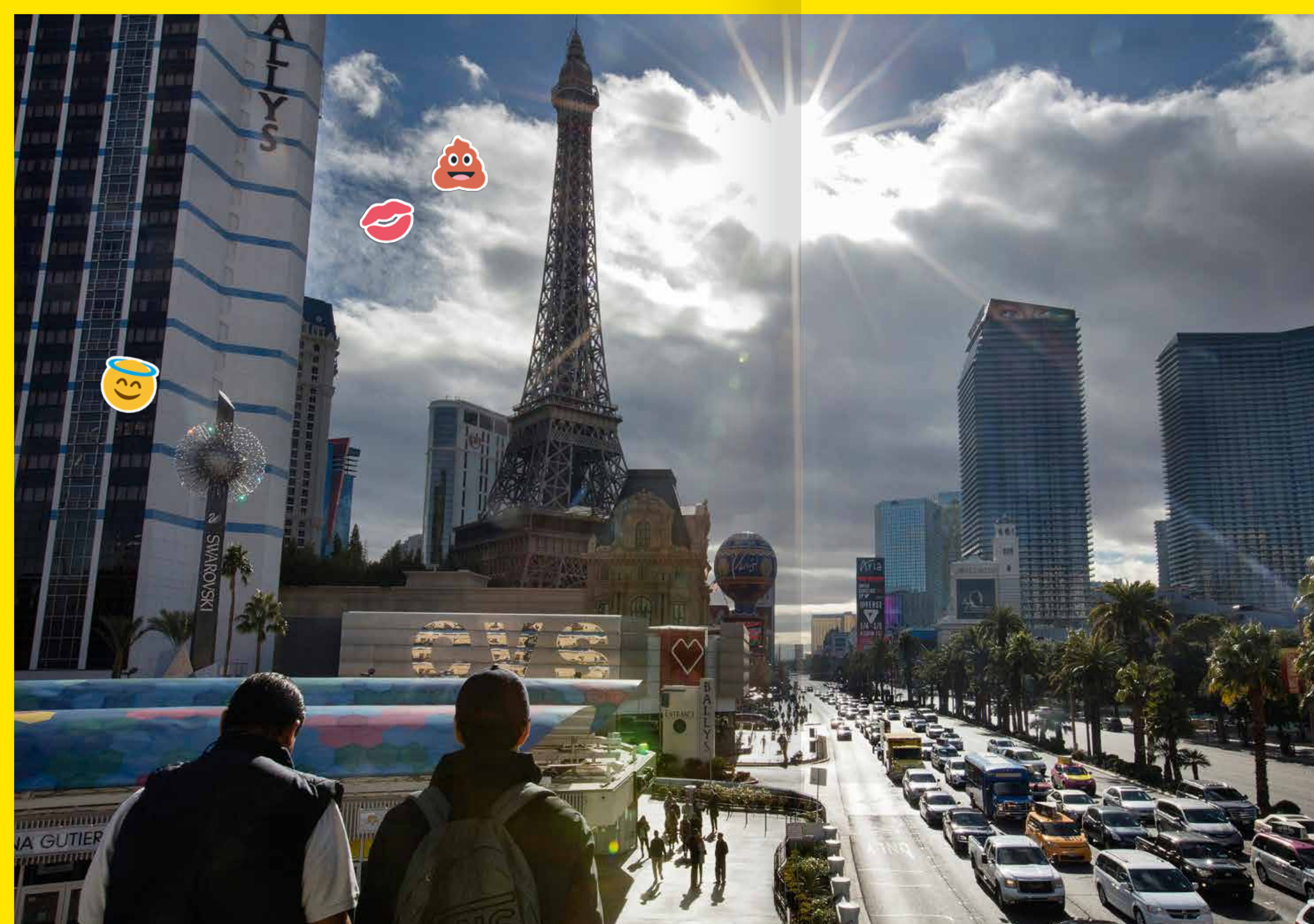

Jen stěží lze uvěřit tomu, že tohle místo bylo ještě před sto padesáti lety malou oázou v nevadské poušti. Své jméno dostalo pár desítek let před tím, když tudy v roce 1829 projížděla obchodní společnost starou španělskou cestou z Nového Mexika do Los Angeles. Ještě méně je dnes uvěřitelné, že název Las Vegas znamená ve španělštině louky. Cesta od přírodní americké oázy přes divoký západ protkaný organizovaným zločinem až po Mekku konzumního světa a globálního turismu byla tedy relativně krátká.

Pokud dnes nedáte průchod temnějším stránkám svého charakteru, při kterém bude za kratší konec tahat váš bankovní účet a vaše játra, stačí projít hlavní ulici, která se jmenuje Strip, aby se vám zhmotnila představa kýče v jeho absolutní podobě. Není to ale míněno zle, protože ten se tady snoubí s tím nejlepším, co lze v současné době vidět ve světě hudební, komediální a cirkusové zábavy, včetně okouzlujícího světa magie.

Možná vás jen trochu rozhodí, když na ulici uslyšíte, jak rodiče vysvětlují své asi desetileté dceři, že nemusí do Paříže, protože tady je Eiffelovka úplně stejná, ale v podstatě mají pravdu. Stejně tak je tomu s benátskými gondolami nebo egyptskými pyramidami.

Místo, které permanentně osciluje na hranici dokonalosti a kýče, lásky a nenávisti a štěstí a smůly, je světélkujícím rájem uprostřed ničeho a jedině, co byť vzdáleně připomíná louky, jsou všudypřítomná rozsáhlá golfová hřiště.

SPASITEL

DAWSON CITY

text **Boris Dočekal**
foto **Markéta Navrátilová**

rozhovor

Nechci být vedena jako loutka

Jana Plodková | herečka

Na schůzku přišla o dvacet minut dřív. Jednu ruku v sádře, v druhé tašky s vánočními dárky. Křehká a usměvavá a moc jí to slušelo, určitě víc, než když si s jejím účesem pohrávaly kadeřnice a vizážistky v televizní soutěži Stardance.

▼
Kdy jste začala přemýšlet o tom, že byste se stala herečkou?

To přišlo náhodou. Vystřídala jsem spoustu různých kroužků, než jsem našla to, co mě opravdu bavilo. Takže mamka každý rok rušila nějaký kroužek a objednávala nový. Až potom se v Jičíně otevřelo kulturní středisko, ve kterém byl i dramatař. Mamka mě tam jednou dovedla, jestli bych to nechtěla zkusit, že by to mohlo být fajn. Já jsem řekla proč ne, tak jsem tam šla. Něco jsem zazpívala a začala do dramatařku chodit. Strašně mě to chytlo.

To vám bylo kolik let?

Jedenáct, nebo dvanáct. Mě by to ani nenapadlo, že bych chtěla být herečka, ale přišel za mnou Martin Zajíček, který dramatař vedl, jestli bych nechtěla jít na hereckou školu. Tak jsem se přihlásila na pražskou konzervatoř, mezi sto padesáti dětmi jsem postoupila mezi posledních dvacet devět, ale nakonec mě nevzali. Přesto jsem si říkala, že to možná je cesta, kterou bych se mohla vydat. Šla jsem na jičínské gymnázium, ale celé ty čtyři roky jsem se připravovala na přijímačky na JAMU a na DAMU. Věděla jsem, co budu potřebovat. Třeba v hudbě rozeznat akordy, zazpívat je, případně hrát na nějaký hudební nástroj. U kytary jsem vydržela rok, nešlo mi to, bolely mě prsty, dál jsem chodila do divadla a na tanec, abych měla základy. Pak jsem se přihlásila do Prahy a do Brna, kde mě vzali.

Co tomu říkali doma, že jste si vybrala hereckou profesi?

Mamka kdysi zpívala, měla k uměleckému světu blíž a podporovala mě. Tatka samozřejmě taky, ale racionálně řešil, jestli jsem si vybrala povolání, které mě uživí. Ve kterém nebudu nešťastná, měl z toho

trochu strach, protože věděl, že konkurence v oboru je velká. Ale když se začaly dostávat výsledky, které pro něj byly znamením, že se neztratím, tak se uklidnil a podporu u rodičů mám dodnes.

Co jste dělala po absolvování školy?

Na tři měsíce jsem šla do dětského divadla Polárka, protože tam šel můj oblíbený režisér Honza Mikulášek. A můžu říct, že hrát pro děti je to nejtěžší. Děti jsou velmi nekompromisní a jen tak vám na lep neskočí. Hráli jsme hodně, třeba dvě tři představení za dopoledne, jezdilo se na zájezdy a já jsem cítila, že to není ta cesta, po které bych chtěla jít. Pak přišla nabídka z Divadla Na Fidlovačce, kde jsem se cítila dobře, ale repertoár mi příliš neseděl, tak jsem přešla na pět let do brněnského HaDivadla.

A teď jste na volné noze?

Ne, ale tehdy jsem cítila, že si od divadla potřebuju odpočinout. Já jsem v HaDivadle dělala ročně tři čtyři věci a najednou jsem měla pocit, že po těch pěti letech nemám lidem už víc co nabídnout. Cítila jsem se vyčerpaná. Pak přišla nabídka na hlavní roli ve filmu Protektor a já si řekla, že to je ten krok, který teď můžu udělat, a přestěhovala jsem se do Prahy. Po divadle se mi nějakou dobu nestýskalo, ale pak se mi začalo stýskat a říkala jsem si, že pokud ten krok mám udělat, tak s lidmi, které mám ráda, se kterými si rozumím. Po pěti letech přišla parta z Brna s Honzou Mikuláškem do Divadla Na zábradlí, kde od té doby působím.

Co je pro vás důležitější – divadlo, nebo film?

Oboje, to se nedá rozdělit. Když jsem jen točila, ta práce byla krásná, ale pořád mi něco chybělo. V divadle je dobré to, že dostáváte hned zpětnou

vazbu, lidi na vás okamžitě reagují. To u filmu není, něco natočíte a k lidem se to dostane až po roce. To vám pak začnou psát nebo volat, ale zpětná vazba je jakoby daleká, už se mě to tolik netýká.

Když zkoušíte v divadle nebo jste na filmovém place, potřebujete, aby vás režisér vedl do nejmenšího detailu, nebo chcete mít prostor, abyste do role mohla vnést i něco svého?

Pokud bych měla pracovat s režisérem, který mě pořád bude do něčeho štelovat, tak to ve výsledku nemůže fungovat. Na divadle a ve filmu si velmi vážím toho, když tam probíhá spolupráce. Něco nabídnu a režisér se chytne nebo on něco nabídne. Takhle si to vzájemně přehazujeme, až stvoříme výsledek. Nechci být vedena jako loutka.

Čili autoritativní režisér s do detailu promyšlenou představou, jako byl Peter Scherhauser v Divadle na provázku, to by asi nebylo pro vás?

To určitě ne. Je důležité, aby do toho člověk vnášel něco ze sebe, protože to je potom tvůrčí práce. Pokud vás někdo do něčeho pořád nutí, je to ztráta volnosti.

Jakou postavu, myslím typově, byste si chtěla zahrát?

Já toužím po všem, takže nedokážu konkrétně říct, jakou.

Co třeba mrchu?

Většinou tyhle postavy, ať už je to mrcha, princezna, nebo Julie, jsou jasně dané a trochu jednostranné. Pro mě jsou lákavé postavy, které mají víc protipólů

únor 2017

JANA PLODKOVÁ
*1981

Vystudovala brněnskou Janáčkovu akademii múzických umění. Působila v HaDivadle, byla na volné noze a nyní hraje v Divadle Na zábradlí. Vytvořila hlavní roli ve filmu Protektor, za kterou získala Českého lva, a hrála například v televizních seriálech Já, Mattoni a Kosmo.

a nejsou tak jednoznačné. Co mě baví, je, když dostanu postavu, která ještě žije nebo žila, můžu si o ní hledat informace, sbírat je a postupně si ji skládat. To je pro mě nejzajímavější.

Co byste řekla názoru Magdy Vášáryové, že herectví není příliš důstojné povolání?

(úsměv) Nevím, v jakém slova smyslu to myslela. Asi není. Lidi mají hodně zkreslenou představu, jak se herci mají dobře. Zejména ti, kteří jsou víc vidět a nehrají jenom v divadlech. Moc lidí si neuvědomuje, že pokud jste v divadle, dopoledne zkoušíte a večer hrajete. A k tomu ještě odbíháte na nějaké natáčení. Ono to tak nevypadá, ale často pracujeme dvanáct i víc hodin. A potom třeba máte roli, v níž se niterně odhalujete, někdy se musíte odhalovat i fyzicky, tak se samozřejmě důstojnost asi ztrácí.

Jeden herec mi před lety řekl, že herecké povolání se nehodí pro muže, protože muž by se neměl na jevišti odhalovat, myslím duševně. Z toho explicitně vyplývá, že ženy se odhalovat můžou. Nemají s tím takový problém?

Mají i nemají, ale i muž je jenom člověk a je hezký, když ukáže, že není jen schránka, že má v sobě emoce. Jen ať se hezky odhalují všichni, ať je to v rovnováze.

V televizní soutěži Stardance jste vystříhla slowfox, jako kdybyste byla profesionální tanečnice. Jak jste to po několika měsících zkoušek dokázala?

Slowfox se podobá waltzu a tomu jsme se věnovali dva měsíce. Takže nějaký základ jsem měla a choreografii jsme vytvořili za tři dny. Já si úplně

nemyslím, že bych slowfox zvládla na profesionální úrovni, myslím, že mi hodně pomohla atmosféra té soutěže. Účesem i oblečením jako by mě to hodilo do nějaké role, vlastně jsem se v tomhle konkrétním tanci do toho položila jako herečka víc než v jiných tancích.

Když je člověk na volné noze, říká se tomu také svobodné povolání, to jste zažila. Ale herec moc svobodný není, je závislý na tom, jestli mu někdo nabídne roli ať už ve filmu, nebo v televizi. Jak jste to snášela?

To jsou takové vlny. Když jsem byla mladší a neměla jsem domluvenou nějakou práci, tak jsem to prožívala hůř. Byla jsem nervózní a ve stresu, protože složky platit musíte. A když máte nějaký polštář, který se neustále zmenšuje, je to těžké. Ale vždycky se mi potvrdilo, že doslova na poslední chvíli nabídka přijde. Nikdy jsem se nedostala do situace, že bych musela změnit povolání, abych se užívala. A teď, když už jsem starší, беру ty věci víc, jak přicházejí a odcházejí a už mě to tak nestresuje. A velmi si užívám, když mám dny volna. Ale když se blíží nějaká práce, strašně se na ni těším.

Máte nějaké hranice, přes které byste nešla? Jak to myslíte?

Třeba že byste vzala roli v některém nekonečném seriálu, který se točí ve velkém světu. Šla byste do toho?

Nešla. Jednak bych nevěděla, kam ta moje postava spěje, kam má dojít, a to si myslím, je pro herce dost důležitá věc, a za druhé, jak jsem si povídala s některými herci, říkali, že se na place hodně spěchá a na nic není čas. Nechtěla bych práci jakoby

slitou v nekonečno. Několik let hrajete jednu postavu s minimálním vývojem. To pro mě není tvůrčí práce, jenom odříkávání dialogů.

Které jsou dost nevalné.

Jsou. Já to neodsuzuju, protože každý chce hrát, a když jiná práce není, vezme tuhle. Ale já mám tu hranici danou a radši bych dělala něco jiného. Lákala by mě nějaká práce se zvířaty. To by mě bavilo. Jako vánoční dárek jsem dostala den ve sloním výběhu, moc se na to těším.

Někteří herci se často vyjadřují k věcem, které hýbou společností. Děláte to taky, a pokud ano, proč?

Dělám. Protože jsem občan a mám svá práva. To, že jsem herečka, neznamená, že je to hendikep, který mi znemožňuje, abych se k různým věcem vyjadřovala. Někteří lidé jsou na to alergičtí, protože mají pocit, že děláme propagandu. Ale tak to není, my se jen svobodně vyjadřujeme, jako se může vyjadřovat každý.

Co vám ve společnosti vadí?

Jsem ráda, když život provází spravedlnost, pravda. Ono známé motto „Pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí“ je se mnou každý den. A pokud vidím, že toto ve společnosti úplně nefunguje, tak mě to nenechává klidnou. Nechci se uzavírat do nějaké bubliny a nevyjadřovat se k tomu. Co bych si přála ve společnosti, je víc komunikace, aby lidi spolu víc spolupracovali. Aby se věci začaly řešit. Říct si, že jeden člověk to nevyřeší, je nesmysl, protože každý to může vyřešit. Když s něčím začnete, nabalujete na sebe další a další lidi a najednou je vás víc a už se něco stane. •

text **Bedřich Solanský**
ilustrace **Luděk Bárta**

fejton

O dobrých předsevzetích

Obvyklý čas pro nejrůznější předsevzetí bývá první leden, kdy se člověk zapřísahá, že v novém roce přestane kouřit, začne běhat, chodit do posilovny, omezí alkohol, pustí se poctivě do angličtiny a tak dál a tak dál. Problém je, že se jedná v podstatě o vnější podnět, který většinou nebývá podložený opravdovou touhou věci změnit. A proto také většina předsevzetí zůstává po pár dnech či týdnech nenaplněna.

Jiná věc je, když člověk přistoupí k věci z nějakého vnitřního popudu. Z přesvědčení, že to a to je opravdu potřeba změnit. Že pokud třeba neomezí, případně úplně nevyloučí alkohol, hrozí, že se stane alkoholikem. Nebo pokud líp nezvládne angličtinu, ztrapní se na zahraniční dovolené. O kouření a hrozící rakovině nemluvě.

Můj kamarád, který je obchodním zástupcem, často jezdí i na několikadenní služební cesty. Má v podstatě ideální příležitost pěstovat mimomanželské styky. Dělal to tak několik let, kdy míval jednu i víc milenek a jeho manželka o tom neměla sebemenší tušení. Musím přiznat, že jsem to neviděl rád, protože jsem se před jeho

ženou cítil nejistě až trapně a bál jsem se, že něco prozradím, že mi to ujede, protože jsem o kamarádových eskapádách byl detailně informován, i když jsem o to vůbec nestál.

„Človče, to bylo o fous, sedím v kavárně s Irenou, to je ta blondýnka, co jsem ji poznal v Brně. Přijela do Prahy, tak jsme se sešli v hotelu. Než jsme šli na pokoj, abychom si to důkladně užili, objevila se tam moje žena, kterou bych v těch místech vůbec nečekal. Naštěstí nepřišla sama a nevšimla si nás. Rychle jsem řekl Ireně, nikdy jsem se před ní netajil, že jsem ženatý, ať odejde. Pochopila to, byla diskrétní. Pak jsem se pozdravil se ženou a jejími kamarádkami a řekl, že jsem tam měl schůzku s obchodním partnerem a teď spěchám do práce.“

„Tos nemohl říct, že ta Irena je obchodní partner?“

„Takhle napřímo já lhát moc neumím. Myslím, že by to na mně poznala. Kdyby se mě někdy zeptala, jestli mám milenku, nevím, jestli bych přesvědčivě zvládl tvrdit, že ne. Ale ona se nezeptá, protože mi věří. Nerad bych ženu ztratil, já ji fakt miluju, takže končím. A ta její důvěra mě dojmá, zavazuje.

(Najednou, napadlo mě, ale mlčel jsem.) Odeť už žádná milenka. Budu vzorný, věrný manžel.“

Moc jsem tomu nevěřil, protože zvyk je železná košile, ale když mi i po třech měsících potvrdil, že nic, říkal jsem si – tak jo a byl jsem tomu rád.

Nicméně tohle není konec příběhu. Kamarád se dopustil chyby, zapomněl doma mobil a z práce volal ženě, jestli by mu nepřečetla včerejší esemesku s telefonem na nového obchodního partnera. Žena to udělala, jenže si přitom všimla jiné, čerstvé esemesky, kterou ráno poslala jedna z bývalých kamarádových milenek. Připomněla v ní, jak si to pěkně v zimě užili v hotelu Grand a že by to měli někdy zopakovat. Výsledkem byly kufry za dveřmi a opravdu dlouhé měsíce, než žena kamarádovi odpustila a on se mohl vrátit k ní i k dětem.

Plyne z toho jedno ponaučení, že totiž dobré předsevzetí je třeba učinit včas. Tak například, když vám doktor diagnostikují pokročilou rakovinu plic, je na to přestat kouřit už docela pozdě.

Tatry táhnou

Bývaly to naše jediné velehory. Teď sice leží v jiném státě, ale pořád jakoby naše zůstávají. Češtinu je tady slyšet stejně často jako slovenštinu. Ideální je ubytovat se ve Starém Smokovci, který je z podtatranských středisek nejzajímavější. Zachovalo se tu několik hrázděných a dřevěných staveb, z nichž nejkrásnější je budova Hotelu Grand. Ubytovat se zrovna tady člověku pořádně vyluxuje peněženku, ale zajít si sem třeba na kafe a prohlédnout si zachovalý dobový interiér kavárny určitě stojí za to. Jinak je ve Smokovci víc hotelů a penzionů v různých cenových relacích, nicméně nocleh je potřeba si předem objednat přes internet, Tatry prostě táhnou.

A výborná je cukrárna Tatra s vynikajícími zákusky, prodávají tu i tradiční maďarský krémeš, který nemá chybu. Nejlepší jídlo ve Smokovci nabízí jedna ze dvou tamních kolib, jmenuje se Kamzík a podává se tady třeba vynikající zvěřina. Je ale dobré si předem zamluvit stůl. Jinak ve Smokovci večer, jak se říká, chcípl pes. Cukrárna zavírá v osm, blízká kavárna v devět a zavíračka ve většině restaurací bývá v deset.

Když už je člověk v Tatrách, měl by si vlakem zajet do Štrbského Plesa a do Tatranské Lomnice, ostatně obě místa jsou východištěm některých horských túr. Znamější Štrbské Pleso bohužel utrpělo novou výstavbou, vedle hotelu, svou architekturou připomínajícím Grand ve Smokovci, postavili tmavě šedé kvádry s drahými apartmány a smutnou přehlídkou většinou kýčovitých suvenýrů je zdejší tržiště.

Ovšem prohlédnout si podtatranská městečka a maximálně vyjet někam lanovkou je sice možné, ale hory tak člověk nepozná. Musí vyrazit na nějakou túru. Bohužel na nejvyšší horu Tater Gerlachovský štít (2 654 m) se může jen s průvodcem, je to sice dost drahé (vhodný je počet pěti účastníků, tím se výstup zlevní), ale určitě to stojí za to. Výstup ideálně započatý u Sliezskeho domu zvládne i fyzicky jen lehce nadprůměrně vybavený turista, pokud ovšem není mokrý. V takovém případě bývá výstup docela nebezpečný. Odměnou za námahu je nádherný výhled na okolní vrcholy a hřebeny.

Na Lomnický štít (2 634 m) se také musí s průvodcem a cesta je trochu náročnější, pokud samozřejmě nepoužijete lanovku. V tom případě ovšem počítejte s dlouhým čekáním.

Když člověk přijíždí do Smokovce, nemůže ho neupoutat mohutná pyramida Slavkovského štítu (2 452 m). Tatranské túry lze rozdělit do dvou skupin – takzvané okružní a túry, při kterých se musí výstup i sestup absolvovat stejnou trasou. Túra na Slavkovský štít patří do druhé skupiny a je poměrně namáhavá. Určitě je dobré vyjet ze Smokovce na Hrebienok lanovkou a ušetřit si necelých tři sta výškových metrů. I tak jde o převýšení téměř dvanáct set metrů. Z Hrebienku se jde asi půl hodiny po Tatranské magistrále a pak se prudce odbočí na značenou cestu, která vede až na vrchol. Po cestě se člověk zastaví na Slavkovské vyhlídce, ze které je za příznivého

počasí pěkný výhled na začátek Malé i Velké Studené doliny a hlavně na hřeben, kterému dominuje majestátní Lomnický štít. A pozor – když už člověk má pocit, že se blíží k vrcholu, ve skutečnosti jde jen o takzvaný Nos, k vlastnímu vrcholu to ještě zabere dobrou půlhodinu. Odměnou za namáhavý výstup je nádherný výhled do Velké Studené doliny se Zbojnickou chatou a na celé panorama Tater.

Výstup na národní horu Slováků Kriváň (2 495 m) začíná obvykle v osadě Tri Studničky (1 140 m) a celkem túra zabere nejméně osm hodin. Prvních sedm set výškových metrů vede lesem a pak se dostanete na rázcestie pod Kriváňom. Teprve tady začíná pravý horský terén. Přes Malý Kriváň a Daxnerovo sedlo se jde až na samotný vrchol. Odtud se vrátíte stejnou cestou na rázcestie a pak přes Jamské pleso na Tatranskou magistrálu, odkud se dá jít zpátky na Tri Studničky, nebo na druhou stranu na Štrbské Pleso a vlakem do Smokovce. Bohužel na trase není ani jedna chata.

Přechod přes Priečne sedlo (2 352 m) je nejobtížnější turisticky značenou cestou v Tatrách, je dobré zahájit ji na horní stanici lanovky Starý Smokovec – Hrebienok. Úvod trasy je v podstatě hodinová vycházka na Zamkovského chatu a pak Malou Studenou dolinou na Téryho chatu (2 015 m), závěrečný výstup je hodně strmý a dlouhý. Bohužel na chatě bývá hodně lidí a zažil jsem tam dost nevládnou obsluhu. To nejtěžší přijde až při samotném výstupu na Priečne sedlo. Trasa je zajištěna řetězy, případně kramlemi a od roku 2013 je obousměrná. Také sestup ze sedla je hodně strmý, ale pak se pokračuje po mírně klesající stezce na Zbojnickou chatu (1 960 m), kde se člověk může občerstvit. Poté cesta víceméně kopíruje Velký Studený potok a dojde až na Hrebienok, odkud se v sezóně dá sjet do Smokovce na koloběžce. Celkový čistý čas túry je osm až devět hodin.

Túra na Bystré sedlo (2 314 m) a Bystrou lávku (2 300 m) začíná ve Štrbském Plese, odkud se po žluté značce dojde do Mlynské doliny. Po překonání asi čtyřiceti sta výškových metrů se ocitnete nad hranicí lesa a můžete se pokochat pohledem na krásný vodopád Skok. Další celkem nenáročnou částí, která vede pořád do kopce, se dostanete až k Capiemu plesu. Na Bystrou lávku zbývá už jen něco přes dvě stě výškových metrů, ale v poslední části se stoupá místy nebezpečnými úseky, které jsou zajištěny řetězy a ty mohou být i v létě zledovatělé. Po průchodu sedlem se otevře výhled do Furkotské doliny, které v horní části vévodí dvě plesa – Vyšné a Nižné Wahlenbergovo pleso. Zhruba v polovině Furkotské doliny se odbočí na cestu na příjemnou Chatu pod Soliskom, odkud se dá sjet sedačkovou lanovkou do Štrbského Plesa. Túra zabere přibližně pět až šest hodin. A komu to nestačí, může z chaty vyjít na vrchol Solisko a stejnou cestou zpět.

Na dvojitý vrchol Rysů (2 499 m a 2 503 m) se zpravidla vychází od Štrbského plesa (1 347 m) nebo ze železniční zastávky

Popradské pleso. Obě cesty vedou na Popradské pleso s Chatou kapitána Morávku a je odtud krásný výhled na klikatící se stezku na sedlo pod Ostrvou. Samotná cesta na Rysy začíná u rozcestníku, u kterého bývají zhruba pětikilové tašky s uhlím. Kdo tašku donese na Chatu pod Rysmi (převýšení sedm set padesát metrů), dostane tu zdarma čaj. Po půlhodině výstupu lesem a kosodřevinou a po další hodině se dojde k Žabím plesům. Od nich se pokračuje už vysloveně horským terénem, mnohde zajištěným řetězy, na Chatu pod Rysmi (2 250 m). Od ní po necelých sto výškových metrech na sedlo Váha, kde se můžete pokochat pohledem na známou horolezeckou stěnu – Galerii Ganku – a po dalších sto šedesáti výškových metrech jste na vrcholu. Pokud nechcete sejít do Polska, musíte se vrátit stejnou cestou. Vrchol Rysů je velmi oblíbený a často nahore, ale i po cestě bývá hodně lidí. Výstup od Štrbského plesa zaberá asi čtyři a půl hodiny, dolů to jde rychleji.

Jahňací štít (2 230 m) je dost vzdálený od civilizace, takže jen přiblížení k výstupové části – Chata při Zelenom plese (1 551 m) – zabere skoro tři hodiny. Východištěm mohou být buď Tatranské Matliare, nebo lépe autobusová zastávka Biela voda. Odtud se dolinou Kežmarské Biele vody dostanete na už zmíněnou chatu. Přestože tady není žádné prudké stoupání, převýšení je šest set třicet metrů. Od chaty se po krátkém průchodu kosodřevinou dostanete do typicky horského terénu a po dosažení Kolového přechodu pokračujete po hřebenu až na samotný vrchol. První část sestupu je stejná jako výstup. Vráťte se na Chatu při Zelenom plese a tady se můžete rozhodnout, jestli budete pokračovat zpět dolinou Kežmarské Biele vody, nebo ti, kteří mají ještě dost sil, vystoupají na sedlo pod Svišťovkou (2 030 m), odkud sejdou na Skalnaté pleso (1 751 m) a svezou se lanovkou do Tatranské Lomnice. Tato varianta trvá devět až deset hodin a obnáší celkem tisíc osm set výškových metrů.

Vlastní výstup na Východnou Vysokou (2 429 m) není časově a technicky náročný, trvá necelou hodinu. Východištěm je Poľský hrebeň (2 200 m), na který se musíme nějak dostat. Buď z Lysé Polany Bielovodskou dolinou, nebo z Hrebienku přes Zbojnickou chatu a sedlo Prielom, nebo ze Starého Smokovce, nebo z Tatranských Zrubů, anebo z Tatranské Polianky. A jednou z těchto cest se vrátíte zpátky. Ideální ale je dopravit se taxíkem na Sliezský dom (1 670 m). Čas túry se tak zkrátí na 5 hodin a také převýšení je podstatně menší – 759 metrů. Navíc procházíte nádherným údolím Kvetnica s Velikým vodopádem.

Také na Koprovský štít (2 363 m) vede víc cest. Asi ta nejlepší začíná na zastávce Popradské pleso (1 246 m). První hodina výstupu je nezáživná – po asfaltce k Popradskému plesu (1 500 m). Zde se můžete občerstvit a vyrazit dál. První část výstupu je stejná jako cesta na Rysy, po půlhodině se trasy rozdvojí a vy pokračujete dál po modré značce, abyste za další hodinu

dorazili na Velké Hincovo pleso (1 945 m), které je největší a nejhlubší ze slovenských ples. Pro ty, kteří nechtějí pokračovat na vrchol, nabízí břeh plesa příjemný odpočinek s pohledem na Koprovský štít na jedné a nádherný masiv Mengusovských štítů na straně druhé. Ostatní pokračují přes Vyšné Koprovské sedlo až na samotný vrchol. Celková doba výstupu a sestupu – pokud se vracíme na zastávku Popradské pleso – je sedm hodin s převýšením 1 117 m.

Pro lidi, kteří netouží po dlouhých a náročných túrách, se nabízí jedna v podstatě procházková cesta. Vyjede se lanovkou z Tatranské Lomnice na Skalnaté pleso, odkud se sejde na Zamkovského chatu, cesta po Tatranské magistrále ale bývá dost frekventovaná, a odtud na Hrebienok a lanovkou nebo pěšky do Starého Smokovce. Za zastávku určitě stojí Skalnatá chata jen pár minut od Skalnatého plesa. Provozuje jí Laco Kulanga, legendární tatranský nosič, který vynesl z Hrebienoku na Zamkovského chatu na jeden záťah dvě stě šest kilogramů. A jen pro zajímavost, jednou od chaty vyháněl medvědy vysavačem. Po dlouhých túrách i zkušený horal zatouží ještě po kratší, dá se říct, procházce, kterou lze nazvat Turné tří chat. Ze Starého Smokovce nebo z Hrebienoku vyrazit mírným stoupáním na Zamkovského chatu (cesta od lanovky zabere necelou hodinu) a odtud na Rainerovu útulnu. Je tu sice málo místa, ale podávají tady výborný čaj a skvělou borovičku s hořcem a útulna je vyzdobena zajímavými dobovými fotografiemi. Dvacet minut je to k další chatě – Bilíkové, kde docela dobře vaří a je tu příjemné posezení. Pokud je dobré počasí, tak na venkovní terase. Z chaty na Hrebienok je to už doslova jenom pár kroků.

Kamenice

Městys Kamenice se nachází ve zvlněné krajině Českomoravské vrchoviny zhruba dvacet kilometrů východně od krajského města Jihlavy. První písemná zmínka o obci pochází ze 14. století. Na první pohled nejzajímavější stavba ozdobená renezančními sgrafity, texty a třemi erby byla a dosud je nazývána tvrzí, ale jeden zdroj uvádí, že šlo o součást zájezdního hostince. V patnáctém století se právě tady sešel král Jiří z Poděbrad s uherským panovníkem Matyášem Korvínem a později tu měl nocovat i Fridrich Falcký, přezdívaný „zimní král“.

Kostel sv. Jakuba Většího stojící nad Kamenicí je zmiňován v písemných pramenech z 15. století, ale jeho románské jádro pochází z doby okolo roku 1200. V minulém století byly uvnitř objeveny zajímavé fragmenty pozdně gotické malby rustikálního charakteru. K vidění jsou bohužel pouze tehdy, když se koná mše, ale přemluvit pana faráře nebo kostelníka a malby a interiér kostela si prohlédnout za pokus stojí. Věž byla ke kostelu přistavěna v 16. století.

Na kamenickém náměstí stojí ještě jeden několik století starý dům, kaple sv. Anny z roku 1730 a dvě kamenné kašny.

V městysu bohužel není restaurace, ve které by se vařilo, ale v blízkých Bítovčicích se dá občerstvit ve vyhlášené hospůdce U Gurmána. Restaurace jsou i v o něco vzdálenějších Lukách nad Jihlavou.

MODERNÍ PIVOVARSKÉ TECHNOLOGIE

NA BÁZI OSVĚDČENÝCH RECEPTUR
ČESKÝCH LEŽÁKŮ

SAFICHEM group

PACOVSKÉ
STROJÍRNY

ZVU STROJÍRNY

BernardFest 2017

23.-24. června

pátek 23. 6.

15:00

Rybičky 48

17:00

Jelen

19:00

Wohnout

21:00

Mig 21

23:30

Horkýže Slíže

	duben	květen	červen	na místě
pá+so	490 Kč	590 Kč	690 Kč	790 Kč

Pouze 5 555 vstupenek!

Předprodej vstupenek je zajištěn na značkových prodejnách BERNARD a v síti TICKET PRO. Dvoudenní vstupenky jsou slosovatelné o hodnotné věcné ceny, slosování proběhne během sobotního večera.

Stanové městečko je vzdáleno od místa festivalu 1,5 km v areálu AMK Humpolec Pod Vilémovským lomem, vjezd ze silnice Havlíčkův Brod → Pelhřimov (kemp s občerstvením, WC, hlídaným parkovištěm). Změna programu vyhrazena.

V případě, že se neprodají všechny dvoudenní vstupenky, budou jednodenní vstupenky uvolněny do prodeje na místě.

Aktuální informace na

www.bernardfest.cz

www.facebook.com/Bernard.cz

sobota 24. 6.

09:00

Jaroslav Uhlíř

10:45

Slza

12:30

Mňága & Žďorp

14:15

O5&Radeček

16:00

Karel Gott

17:15

Olympic

19:00

Fanfare Ciocărlia

21:00

Tři sestry

ohňostroj

23:30

Wanastowi Vjegy

